

WIENIEC ADWENTOWY

Historia i symbolika adwentowego wieńca

W pierwszą niedzielę Adwentu coraz częściej, również w naszych domach i kościołach, pojawiają się wieńce adwentowe, w których umieszcza się cztery świece. Są one symbolem światła, podarowanego światu przez narodziny Jezusa w noc Bożego Narodzenia. Okrągły kształt wieńca adwentowego rozumiany jako symbol okręgu Ziemi, wieczności oraz symbol Boga. Wieńce adwentowe poświęca się w sobotę przed pierwszą niedzielą Adwentu. Pomysłodawcą tej formy pobożności jest ewangelicki teolog i pionier pracy społecznej Johann Wichern (1808-81) z Północnych Niemiec. Jest on także twórcą ewangelickiej służby wewnętrznej, której następczynią jest dzisiejsza Diakonia.

Pierwszy wieńec adwentowy umieścił on w 1839 roku w pomieszczeniach podległej mu stacji pomocy społecznej w Hamburgu. Pragnąc umilić dzieciom czas oczekiwania na święta Bożego Narodzenia i związane z nim atrakcje, pastor zbudował w 1839 kwadrat wielkości koła od wozu i umieścił w nim świece jedną na każdy dzień Adwentu. Liczba i wielkość świec zmieniała się zależnie od zmieniającej się ilości dni Adwentu w roku. Cztery niedziele Adwentu wyznaczały cztery większe świece, a między nimi znajdowało się od 18 do 24 małych czerwonych świeczek oznaczających dni robocze do 24 grudnia Wigilii Bożego Narodzenia włącznie.

Wieniec zazwyczaj z liści wawrzynowych był już w starożytności symbolem zwycięstwa. Wieniec Wicherna zachęcał do refleksji nad zwycięstwem Chrystusa nad grzechem i śmiercią. Światło miało być symbolem nadziei i odrzucenia zła, jakie szerzy się w ciemnościach. Idea ewangelickiego teologa miała też na celu to, aby w czasie zimy i Adwentu, kiedy wczesnie zapada zmrok, tzw. nabożeństwa przy świecach wносиły trochę ciepłego światła w życie jego podopiecznych.